

Catherine Cookson

Een heel bijzonder
meisje

ISBN 978-90-225-6656-5
ISBN 978-94-023-1053-5 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Slinky Jane*
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1967 The Catherine Cookson Charitable Trust. All rights reserved.
© 2018 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het dorpje Battenbun ligt op een heuvel in Northumberland. Het feitelijke dorp heeft de vorm van een halvemaaan, en het ligt met de rug tegen het bos aan. Hier woont ongeveer twee derde van de bevolking van honderdvierenzeventig zielen, onder wie de zoon van Tilly Boyle, Tony de halvegare, zeven kinderen van Mamie Spragg, op wie stuk voor stuk bijna dezelfde benaming van toepassing is, zestig vrouwen van boven de vijftig, veertien mannen van boven de zestig, acht boven de zeventig en één van bijna negentig.

Deze laatste, overgrootvader Puddleton, woont al sinds zijn geboorte in het centrale huis van het dorp. Dit huis vormt de hoeksteen van de dorpsstraat en ziet er aan de buitenkant heel schilderachtig uit doordat het is gebouwd met stenen die waren gestolen uit de Muur van Hadrianus en uit de verlaten steengroeven, en van hout dat ooit deel heeft uitgemaakt van een boot die handel dreef langs de Tyne. Binnen bestaat het uit zeven kamers die op allerlei manieren levensgevaarlijk zijn, met plafonds die zo laag zijn dat ze je met hun balken de hersens inslaan, en vloeren die zo ongelijk zijn dat je meteen onderuit gaat. Dat alle Puddletons die

in de afgelopen negentig jaar zijn geboren dit hebben overleefd, zegt iets over hun uithoudingsvermogen.

Vanaf negen uur 's ochtends tot het donker wordt zit overgrootvader Puddleton, behalve voor de maaltijden en het doen van zijn behoefte, volledig gekleed en met een pet op zijn hoofd voor het raam aan de voorkant, in een leunstoel op een verhoging zo'n dertig centimeter boven de vloer, om al het dorpsleven te aanschouwen, en ook het toevallige verkeer dat besluit een omweg te maken vanaf de hoofdweg vijf kilometer verderop, die naar Allendale leidt.

Midden in de halvemaan ligt de brink – waar een pomp in het midden ontbreekt. Dat komt doordat in 1944 een Amerikaanse vrachtwagenchauffeur, onder invloed van drank – iets wat hij tijdens het onderzoek ontkende – er korte metten mee had gemaakt. En dus is er nu slechts een grasveld met een cirkel waar ooit de pomp heeft gestaan, en wordt het grasveld in tweeën gedeeld door de voeten die hardnekkig op dezelfde plaats oversteken. Voorbij het grasveld is de weg, en daarachter onderbreekt het huis van mevrouw Armstrong, dat ook als postkantoor en levensmiddelenzaak fungeert, een van de mooiste uitzichten naar de South Tyne. Hoewel de eigenlijke rivier hier nog kilometers vandaan is, zijn de hellingen ernaartoe, met bossen, heidevelden en weelderige groene dalen, als een waterval die ernaar omlaag tuimelt.

Dat is tenminste hoe overgrootvader Puddleton het ziet, want wanneer hij zijn blik van alle gebeurtenissen op straat afneemt, is hij opnieuw op weg, loopt hij over de heidevelden achter zijn schapen aan, met zijn hond op zijn hielen, ergens in de richting van Allendale, of soms nog verder naar

Blanchland. Ja, Blanchland is mooi, bijna net zo mooi als Battenbun. Sommigen zeggen nog mooier, maar dat komt alleen doordat er meer mensen komen, want ook al ligt het afgelegen, toch kom je er gemakkelijker dan in Battenbun. Maar waar overgrootvader in gedachten ook naartoe gaat, uiteindelijk komt hij bij de rivier, de mooie Tyne. Sommige mensen maken hem woest wanneer ze het over de vieze Tyne hebben. Dat zijn lieden die niet verder kijken dan Jarrow of Newcastle. Dat zijn huismussen die niet eens weten dat er een North en een South Tyne is en die nog nooit van Peel Fell of Cross Fell hebben gehoord. Ze weten niets over de geschiedenis van hun land, over alle kastelen en abdijen, over de Muur van Hadrianus, de lappendeken van stapelmuurtjes, het bewijs van de vaardigheid van vergeten mensen. Het zijn ‘achterlijke stomkoppen’.

Wanneer overgrootvader zijn blik weer op het dorp richt kan hij, naar links en zonder bril, het uiteinde van de halve-maan zien, waar het geschilderde uithangbord van de Grey Hart heen en weer zwaait. En wanneer hij naar rechts kijkt, naar het andere uiteinde van het dorp, kan hij de garage zien, die het eigendom is van en wordt geleid door zijn achterkleinzoon Peter. Waar overgrootvaders ogen tussen deze twee punten ook naartoe mogen dwalen, naar de etalage van de manufacturenwinkel van juffrouw Tallow of naar de bakkerij van Wilkins aan de kant van de garage, naar de slagerij van Bill Fountain aan de kant van de Grey Hart, of naar de talloze huizen van grijze steen die schots en scheef, los van elkaar staan, toch blijven ze onveranderlijk op de garage rusten.

Het was nu bijna een jaar geleden dat overgrootvader voor

het laatst naar de garage was geweest. Doordat zijn benen op zekere dag weigerden te gehoorzamen, was hij opeens op zijn achterwerk beland, tegenover het huis van de Mackenzies, hiernaast. En overgrootvader had gezegd: ‘Wel potverdomme!’ Als ze het dan moesten begeven, waarom moest het dan uitgerekend op die plek en waarom moest hij overeind worden geholpen door die omhooggevallen windbuil van een Davy, die altijd weer probeerde hun Peter te slim af te zijn. De Mackenzies waren patzers uit de stad, het hele stel. Dat had hij gezegd toen ze vijfentwintig jaar geleden hier kwamen wonen, en hij zei het nog steeds, en als dat bleke, vrome, lelijke mormel van een dochter van hen Peter aan de haak zou weten te slaan, zou hij de hele familie eens flink de waarheid vertellen.

Deze verwijzing naar hartelijkheid werd niet beloofd aan de familie Mackenzie maar aan zijn eigen familie, bestaande uit zijn zoon Joe, zijn kleinzoon Harry, en Harry’s gezin van drie zonen, de tweeling van zeven, en Peter, achten-twintig – en uiteraard Rosie, hun moeder, aan wie hij een grote hekel had, voornamelijk omdat zij geen hond in huis wilde nemen, zelfs niet voor Peter, die nog wel haar oogappel was.

Verderop in de straat kwam Peter naar de brede deuropening van zijn garage om te luisteren – in de loop der jaren had hij een oor ontwikkeld voor ‘gepruttel’. Hij hield zijn grote zwarte hoofd scheef tot er een verwachtingsvol lachje op zijn gezicht verscheen, samen met de blije gedachte dat hier iets aan de hand was.

Hij kon nog niets van de auto zien, want vlak voorbij de garage maakte de weg een scherpe bocht, om kilometers ver

op de heidevelden uit het zicht te blijven alvorens op een grotere weg uit te komen.

Het gepruttel, vergezeld door een luid gerammel, kwam steeds dichterbij, maar omdat hij niet te begerig wilde lijken naar wat hij hoopte een klus zou zijn, liep hij niet naar het eind van de oprit om de auto op te wachten.

Toen deze ten slotte in het zicht kwam, schoot hij bijna hardop in de lach. Geen wonder dat die kar rammelde. In de afgelopen acht jaar had hij heel wat oud schroot aan auto's voorbij zien komen, maar dit sloeg alles. Deze auto leek ouder dan alles wat je bij een race voor oldtimers zag, maar zonder het blinkende uiterlijk dat het kenmerk van zulke auto's was.

Toen de voorwielen het grind van de oprit raakten gaf de auto, met een laatste pruttel, de geest. Peter schoot er haastig op af en keek door de voorruit naar de bestuurder. 'Problemen, juffrouw?'

Hij had gearzeld tussen mevrouw en juffrouw. Dat de jonge vrouw achter het stuur een stads type was kon hij wel zien, maar hij kon zo snel niet uitmaken of ze oud genoeg was om een mevrouw te zijn of jong genoeg om een juffrouw te zijn.

'Ja, hij is ermee opgehouden... Maar in ieder geval ben ik nog hier gekomen.'

De stem was hartelijk en hoog en, zoals hij het betitelde, een stem die je vrolijk maakte. Maar hij zag al snel dat die in tegenspraak was met haar gezicht. Daarop viel zelfs geen spoortje van een glimlach te ontdekken, en het was misschien wel het bleekste gezicht dat hij ooit had gezien... hij vermoedde dat dat dankzij chique make-up was. Maar hij

begreep echt niet waarom ze er zo uit wilde zien.

Hij deed het portier open en ze stapte uit, kwam op de oprit, en opnieuw werden zijn gedachten afgeleid van de auto, en hij dacht: allemachtig! Wat is ze mager. Maar hij zag ook dat ze modieus slank was, wat werd benadrukt door een grijze wollen jurk die bij het midden door een rode riem bijeen werd gehouden. Ze droeg geen kousen, alleen sandalen, en zijn ogen gingen snel van het bijpassende vuurrood van haar teennagels naar haar schouders waarop de uiteinden van haar lange, blonde haar lagen. Het zag er wat klam uit, zelfs nat, alsof ze had getranspireerd, en dat deed een beetje afbreuk aan het chique uiterlijk.

‘Doet hij dit al lang?’ Hij knikte met zijn hoofd naar de auto.

‘Ongeveer sinds een kilometer. Ik voelde dat ik iets op de weg raakte.’

Hij knikte begrijpend. De auto was een Alvis, een vroeg type ervan met waarschijnlijk een laag carter. ‘Ik duw ’m wel naar binnen om hem na te kijken.’ Terwijl hij dit zei stapte hij achter de auto en duwde die met gebogen rug langzaam de oprit op en de garage in.

In de opening draaide hij zich om en keek terug naar waar de jonge vrouw nu midden op de oprit stond. Ze was langzaam en systematisch bezig haar handen aan een zakdoek af te vegen, en ze keek naar hem op en zei: ‘Dit is een mooi dorpje.’

Hij knikte. ‘Zo heb je d’r niet veel.’

‘Battenbun... die naam heeft me dagenlang geïntrigeerd. Ik wilde eens zien hoe een plaats met een naam als Battenbun eruit kon zien... het is hier mooi.’ Ze overzag de brink.

‘En schilderachtig,’ voegde ze eraan toe.

‘Jawel, heel schilderachtig.’ Hij glimlachte alsof ze hem een persoonlijk compliment had gegeven. ‘Er bestaat in heel Northumberland geen dorp dat mooier of schilderachtiger is.’

‘Het is wel moeilijk te bereiken.’

‘Ach... jawel, da’s waar. Maar dat maakt het misschien nog wel interessanter.’

Ze knikte begrijpend. ‘Het is nog niet commercieel geworden.’

‘Nee. Nee, dat niet.’ Maar eigenlijk zou ik dat wel willen, dacht hij, om zichzelf vervolgens te vermanen: nee, dat wil je niet! Dat weet je best. Nee, hij wilde niet dat Battenbun commercieel werd, maar wat hij wel wilde was een beetje meer doorgaand verkeer en wat meer klussen zoals deze misschien zou blijken te zijn. Het was nu twaalf uur, en behalve de trekker van Honeysett had hij de hele dag niets op wielen langs de garage zien komen. En het was een mooie dag, een prima dag, een dag waarop auto’s rond hoorden te zoeven. Ze zoefden ook wel rond, maar slechts kilometers verderop, op de hoofdweg.

‘Hoeveel tijd heeft u nodig om uit te zoeken wat er aan de hand is?’

‘Nou, ik zal er meteen mee aan de slag gaan. Misschien wilt u in die tijd wel iets eten... Kijk, verderop, aan de andere kant van het dorp, daar is de Grey Hart. Mevrouw Booth heeft goed eten.’

‘O ja?’

‘Jawel.’ Hij keek haar glimlachend aan, maar toen wendde hij zijn blik van haar af want ze starde hem strak aan. Hij

had gezien dat haar ogen bruin waren, en groot, als schotel-
tjes in haar witte gezicht, maar vermoeid, levenloos. Alleen
haar stem leek nog iets levendigs te hebben.

Toen hij de andere kant uit keek zag hij toevallig zijn va-
der vanaf de Hart over de brink hollen, in de richting van het
huis. Dit was zo ongewoon dat hij opkeek en zijn ogen sa-
menkneep tegen de zon. Zijn vader ging nooit voor tien voor
één bij de Little Manor weg, om klokslag één uur thuis te zijn
voor het middageten. En toen hij opgewonden naar hem
zwaaide voordat hij de poort binnenging, dacht Peter onwil-
lekeurig: wat is er aan de hand? Wat is er gebeurd?

‘Woont u hier? Ik bedoel in het dorp?’ De jonge vrouw
sprak weer.

‘Ja.’ Hij richtte zijn blik langzaam weer op haar en her-
haalde: ‘Ja... pal in het centrum. Ons huis is dat zwart met
witte daar.’

‘Zijn alle huizen oud?’

‘Niet allemaal... sommige. Dat van ons is het oudste, zo’n
vierhonderd jaar. De datum staat erop. Er hebben al meer
dan tweehonderd jaar Puddletons in gewoond.’

‘En u heet ook Puddleton?’

‘Ja, ik ben een Puddleton. Mijn overgrootvader leeft nog,
hij is bijna negentig... mijn grootvader is tweeënzeventig.’

‘Wordt iedereen hier zo oud?’

‘Ja, dat zou je wel kunnen zeggen. Veel frisse lucht, rust en
stilte. Hier gebeurt nooit veel... je kunt overal de klok op ge-
lijk zetten.’

Ze stond hem aan te kijken, en haar handen hingen slap
langs haar lichaam toen ze vroeg: ‘Vindt u dat prettig?’

Nu voelde hij zich een beetje opgelaten. Als hij naar waar-

heid wilde antwoorden zou de ene helft van hem zeggen: Jawel... ja, dat vind ik prettig. Ik wil niet dat er iets verandert. Maar de andere helft zou zeggen: Ik wil wat meer handel, en dat betekent wat meer drukte. Maar het antwoord dat hij zou hebben gegeven werd vergeten, want op dat moment werd zijn aandacht weer naar de brink getrokken want daar kwamen, in een groepje, zijn vader, zijn grootvader en zijn moeder naar hem toe. Wat was er in hemelsnaam aan de hand?

De aanblik van zijn familie die en masse naar de garage kwam was zo ongewoon dat hij hen het liefst tegemoet was gelopen, maar zijn beleefdheid zei hem dat hij een klant had, en daarom deed hij slechts een paar stappen op de oprit en wachtte hun komst af.

Zijn vader, die ver voor zijn grootvader en moeder uit liep, bereikte hem als eerste, en er was één ding aan hem dat heel opvallend was. Zijn gezicht straalde. Dit was heel ongewoon, in ieder geval midden op de dag, zonder dat hij had gedronken... of grapjes wilde maken tegen een vrouw.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij. ‘Heb je de loterij gewonnen?’

‘De loterij? Nee. Raad eens.’

‘Geen idee.’

‘D’r komt hier een weg doorheen!’

Het effect van deze woorden op Peter was spectaculair. Zijn lange, magere lichaam rekte zich uit, zijn hoofd ging omhoog en op zijn gezicht verscheen een grijns die nog breder was dan die op zijn vaders gezicht.

‘Nee! Wie heeft dat gezegd? Van wie heb je dat gehoord?’

‘Van de majoor. Hij is net terug uit Hexham. Hij was daar

bij zijn notaris, Ludworth. Ludworth vertelde hem dat die hele weg al in kannen en kruiken is. De majoor is natuurlijk woest... je weet hoe hij erover denkt.'

'Dit is goed nieuws, hè knul?' Dit was zijn grootvader, en Peter antwoordde: 'Ja, opa, dat mag ik wel zeggen.'

'Dat belooft veel voor onze toekomst.' De oude man keek van de een naar de ander, tot zijn ogen op zijn schoondochter bleven rusten, en zijn blik, die zichtbaar vol was van de gedachte aan alle pinten bier die hun toekomstige welvaart hem zou brengen, veegde de vrolijkheid van het gezicht van Rosie Puddleton, en ze zei: 'Dat geldt niet voor ons allemaal.'

'Rustig, ma!' zei Peter op gedempte toon.

Het 'rustig, ma!' was een smeekbede, maar Rosie liet zich er niets aan gelegen liggen. Ze keek op naar haar grote zoon en sprak op een toon alsof hij nog een tiener was. 'Bemoei je er niet mee, ik weet waar ik het over heb.' Ze knikte naar hem, toen naar haar schoonvader en vervolgens naar haar man, waarop Harry Puddleton uitriep: 'Gaan we weer beginnen?'

'Wat jou betreft is het nooit opgehouden,' zei Rosie. 'Jij wilde nooit dat ik die garage voor hem zou kopen.' Ze gebaarde met haar hoofd naar Peter. 'Je zei dat het een bodemloze put zou zijn. Maar je vergat dat het niet jouw geld was dat in die put zou verdwijnen.'

Net toen Harry met een kwaad gezicht tegen zijn vrouw wilde uitvallen, zei Peter op sussende toon: 'Rustig nou... daar kunnen we het later nog wel over hebben. Bovendien...'. Hij keek achterom naar de jonge vrouw die in de deuropening van de garage stond, en hij liet zijn stem dalen. 'Bovendien ben ik druk bezig.'

Harry volgde Peters blik en staarde het meisje even aan, terwijl de glimlach langzaam op zijn gezicht terugkwam. Toen herinnerde hij zich met een schok de aanwezigheid van zijn vrouw, richtte zijn aandacht weer op dat wat hen bezighield en riep enthousiast uit: ‘Je gaat het nog veel drukker krijgen, knul. Ga maar na!’ Hij deed een stap achteruit en keek naar de garage die ooit de werkplaats van de hoefsmid was geweest, en daarna naar het stuk grond ernaast, en hij mompelde met iets van ontzag: ‘De enige garage in de wijde omtrek en het enige stuk braakliggend terrein in het dorp, want het is algemeen bekend dat de majoor niet wil dat ze op zijn terrein gaan bouwen.’

‘Er is ook nog de boomkwekerij van Poynter,’ zei Rosie. ‘Hij heeft daar een flinke lap grond.’

‘En dat levert hem een heel aardig inkomen op. Hij verkoopt die vast niet, hij is niet gek.’

‘Nou, en dan heb je het bos nog... vergeet dat niet,’ zei Rosie, die kennelijk het enthousiasme van haar man wat wilde temperen.

‘Het bos!’ Nu nam opa het tegen haar op. ‘Wie wil daar nu bouwen? Door al die bronnen is het er één grote, slappe modderpoel.’

‘Maar die kunnen ze droogleggen,’ snauwde Rosie.

‘Je kunt bronnen niet droogleggen, mens. Dat water komt overal weer boven, onder de vloer of waar dan ook. Nee, zoals Harry zegt, dat stuk land,’ hij wees naar de zijkant van de garage, ‘dat stuk land is kilometers in de omtrek het enige wat bruikbaar is voor de hoofdweg. De boeren kunnen geen kant op, die hebben hun grond hard nodig. Nee, je hebt geen concurrentie, knul.’

Terwijl opa met zijn hand zwaaide om de afwezigheid van concurrenten aan te geven, werd zijn aandacht opeens afgeleid van garages en grond en zag ook hij het meisje. Zijn grijs werd breder en zijn ogen twinkelden, vooral het oog dat loenste, en hij tikte de dunne plukken grijs haar op zijn magere voorhoofd aan, knikte opgewekt en riep: ‘Goedendag, juffrouw.’

Door deze groet werden alle ogen op het meisje gericht, terwijl Peter besepte dat hij een klus te doen had, en hij liep naar zijn klant toe en zei op verontschuldigende toon: ‘Het spijt me, juffrouw, maar we hebben een bericht gekregen waarop we heel lang hebben gewacht.’

‘Ja.’ Ze keek van de een naar de ander en glimlachte vaag. Toen ging ze verder: ‘Ik denk dat ik daar even iets ga eten, zoals u voorstelde. Laat u me weten wat er aan de auto mankeert?’

‘Jawel. Ik kom meteen naar u toe als ik ’m heb bekeken.’

Ze liep weg, en toen ze langs het groepje op de oprit kwam, begon Harry’s linkeroog, dat net als dat van zijn vader loenste, te twinkelen en hij zei: ‘Mooi weer vandaag, juffrouw.’

‘Ja. Jazeker, het is mooi weer.’

Hun ogen volgden haar, als door een magneet getrokken, en Peter, die op enige afstand stond, keek haar ook na. Haar manier van lopen deed hem op de een of andere manier aan haar stem denken: loom en toch krachtig. Hij kon haar niet helemaal plaatsen. Ze was een wonderlijk type, een beetje van alles wat, vond hij. Hij zag dat ze niet het uitgesleten pad over het midden van de brink nam maar dat ze door het gras liep, waardoor ze iets meer met haar heupen wiegde.

Deze beweging was op zich al voldoende om Rosie het be-

kende ‘Nou, zeg!’ te ontlokken. Ze keek snel naar haar man. Hij leek wel een gier, net als zijn vader. Het waren allemaal aasgieren, die Puddletons, allemaal, behalve Peter. Hij was net zo lang en hij had dezelfde bouw als de twee anderen, hij was fors en hij had donker haar, maar hij was goddank niet scheel!

‘En, pa, wat had overgrootvader hierop te zeggen?’

Deze vraag van Peter, die een nog ergere doorn in Rosies vlees aanroerde, leidde haar snel af van haar kritische vergelijking, en ze merkte scherp op: ‘Wat hij meestal te zeggen heeft, met veel gevloek en getier.’

Harry negeerde de opmerkingen van zijn vrouw en antwoordde Peter lachend: ‘Hij zit weer eens op zijn “krakke-mikkige” benen te mopperen, omdat hij niet verder dan de achterdeur kon komen. Maar hij is heel flink, hij heeft nog geprobeerd om met ons mee te gaan, hè pa?’

Opa knikte en zei lachend: ‘Jawel, hij probeerde het echt. Die ouwe zit nog vol pit.’

Pit! dacht Rosie, met een golf van ergernis in haar maag, zoals altijd wanneer deze nagel aan haar doodskist ter sprake kwam. Ik zou willen dat die pit van hem voor een hartaanval zou zorgen, en wel eentje waar hij in blijft. Allemachtig! Zaterdag wordt-ie negentig, en als ik ’m zo zie, haalt-ie de honderd nog. Ze keerde de groep haar rug toe en sloeg haar ogen omhoog in een stil gebed, maar ze keek weer snel omlaag toen Harry scherp opmerkte: ‘Kijk eens... daar heb je Mackenzie.’

Ze draaiden zich allemaal om en keken zwijgend hoe een kleine, gezette man zich uit een auto wurmde, voor de cottage onder die van hen.

‘Ik wed om alles wat je wilt dat hij hier lucht van heeft gekregen, en dat ook niet pas vandaag.’ Harry draaide zich om en keek zijn zoon aan. ‘Waarom kwam hij vorige week naar jou toe om te vragen of hij een aandeel in het bedrijf kon krijgen? Dat was wel heel raar, als je er zo bij stilstaat. En dat terwijl hij ons altijd als stomkoppen heeft betiteld omdat wij de garage hadden gekocht. Jawel...’

Harry’s woorden werden gesmoord door een luid gesnuif, en hij keek Rosie weer aan toen ze botweg zei: ‘Ik zou je er even aan willen herinneren, Harry Puddleton, dat het niet wij is. Ja, begin er maar weer over.’ Ze zwaaide losjes met haar hand. ‘Ik weet het wel. Je loopt nu al zes jaar lang te moppen dat ik het geld van mijn vader ervoor heb gebruikt.’ En ze besloot doodleuk: ‘Dit is van Peter en mij, en het geld dat ermee verdiend wordt zal van ons zijn... snap je?’

Harry Puddleton keek zijn vrouw woest aan. Soms maakte ze hem zo kwaad dat hij haar wel kon vermoorden. Hij moest zich steeds voorhouden dat ze een goede moeder was. Ze kon ook verdraaid goed koken. Jawel, dat gaf hij grif toe. En hun huis was het gezelligste van het hele dorp – als ze je nou ook eens met rust kon laten! Maar hoe ouder ze werd, hoe erger ze werd. Hij wist dat hij in de ogen van zijn vrouw een vrouwengek was. Ze hoefde hem maar naar een vrouw te zien kijken of hij ging in haar gedachten al met die vrouw naar bed. Alle Puddletons van wie hij ooit had gehoord waren dol op vrouwen. Dat was een aangeboren trekje, dat wil zeggen – Harry aarzelde even – behalve dan bij Peter. Soms dacht hij dat Rosie alle natuurlijke begeerte in deze potige zoon van hem had geblokkeerd, want voor zover hij wist had die nooit wat met meisjes gerommeld. Hij deed heel aardig

tegen ze, maar het scheen nooit veel verder te komen. Je kon dat gedoe met Mavis Mackenzie geen gerommel noemen, hoewel ze er gisteravond een hoop herrie over in huis hadden gehad.

En dan was juffrouw Florrie er nog... Maar niemand mocht iets over juffrouw Florrie weten, vooral Rosie niet. Rosie zou een rolberoerte krijgen als ze dacht dat Peter een oogje had op de dochter van de majoor. Hij was er zelf van overtuigd dat dit niet het geval was. Wat dat betreft ging alles van juffrouw Florrie uit. Het was een bijdehante jongedame, en net als haar vader wist ze meestal haar zin te krijgen. Maar om op Rosie terug te komen. Als ze niet goed uitkeek, zou hij vroeg of laat nog een keer z'n biezen pakken... jawel.

Nu Mackenzie in zijn huis was verdwenen, werd hun aandacht opnieuw naar het meisje getrokken dat nu de Grey Hart naderde, en naar Bill Fountain, de slager, die voor zijn winkel naar hen stond te zwaaien terwijl hij met zijn heupen een overdreven imitatie van het meisje liet zien.

Daar heb je d'r nog zo een, dacht Rosie. Nog eentje die zijn ogen niet thuis kan houden.

‘Moet je Bill met zijn buik zien schudden... hij probeert haar na te doen. Het is me er eentje! Laten we naar hem toe gaan om het hem te vertellen.’ Harry keek zijn vader aan. ‘Niet dat hij er nou zo blij mee zal zijn, trouwens, want hij heeft het idiote idee dat door de weg een deel van zijn klanten zal wegblijven... Kom op. Tot later, knul, dan praten we verder.’ Harry knikte naar zijn zoon en liep, op zijn hielen door zijn vader gevolgd, van de oprit naar de straat, terwijl Rosie hen nakeek en zei: “Dan praten we verder!” Wat hebben die dan te bespreken?’

‘Toe nou, mam.’ Peter keek op zijn moeder neer. ‘Ga nou niet zo tekeer.’

‘Ik word ziek van dat stel. Wat hebben zij ooit gedaan om te helpen? Ze lopen nou al jarenlang tegen jou te zeuren. Te zeggen dat je in de bouw zou moeten gaan, of zo... om net als Mackenzie te worden en te proberen de baas te spelen over het hele dorp.’

‘Maak je nou maar geen zorgen, mam, ik ga gewoon m’n eigen gang, net als altijd.’ Hij glimlachte vriendelijk naar haar. En toen ze zijn glimlach beantwoordde, verdwenen de harde lijnen van haar gezicht en kregen haar ogen iets zachts. Ze tikte hem op de arm en zei: ‘Als het met jou maar goed gaat, knul, gaat het met mij ook goed.’

Hij knikte naar haar. ‘Dat weet ik, mam.’ Het was een verlegen erkenning. En toen ging hij verder: ‘Maar maak het pa niet moeilijk, hij bedoelt er niets mee.’

Ze schudde kort haar hoofd. ‘Bedoelt er niets mee! Nou, ik weet wat ik weet. Maar ik moet nu naar huis om voor het eten te zorgen.’

‘Tot later, mam.’

Hij glimlachte nogmaals naar haar voordat ze haastig wegliep, en hij zag hoe haar gedrongen lichaam bedrijvig over de brink richting huis ging. Arme mam. Ondanks haar ijzeren wil en bazige houding dacht hij altijd aan haar als aan ‘arme mam’. Maar het zou beter met haar gaan, dacht hij, wanneer de weg door het dorp kwam, want dan zouden ze ook een waterleiding krijgen en een badkamer, en natuurlijk mooier dan alles wat mevrouw Mackenzie had. Hij glimlachte in zichzelf. En waarom niet? Waarom ook niet? Hij wilde zelf ook iets om de Mackenzies te overtreffen, vooral